

Μια συζήτηση με τον αρχιτέκτονα Μάνο Περράκη, νικητή της 7ης Διεθνούς Εκθέσεως Σκηνογραφίας και Θεατρικής Αρχιτεκτονικής

Χρυσό βραβείο έτσι... από πατριωτισμό!

ΕΙΧΕ ΦΥΓΕΙ από την Πράγα πριν από την απονομή των βραβείων, όχι γιατί δεν τον ενδιέφερε αλλά γιατί δεν πίστευε ότι θα τον αφορούσαν. Το βραβείο του παρέλαθε ο Έλληνας πρόεδρος της Τοεχολογίας μαζί με τον πρόξενο. Ο αρχιτέκτονας Μάνος Περράκης είναι ο μεγάλος νικητής της 7ης Διεθνούς Εκθέσεως Σκηνογραφίας και Θεατρικής Αρχιτεκτονικής που οργανώνεται κάθε τέσσερα χρόνια στην Πράγα (Prague Quadrennial): έλαθε το χρυσό βραβείο Αρχιτεκτονικής Θεάτρου, εκπροσωπώντας την Ελλάδα - που για πρώτη φορά συμμετείχε στην Έκθεση - με εκθεσιακή παρουσίαση του Θεάτρου Τέχνης - Καρόλος Κουν και με τα άλλα αρχιτεκτονικά έργα του, συγκεντρωμένα σε δώδεκα με τίτλο «Αρχιτεκτονική δημιουργία σε χώρους παρελθόντες».

«Ποιηθράδευση έφνεγα για τη Βιέννη. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι θα έπαιρνα το χρυσό βραβείο...», λέει ο Μάνος Περράκης προς «Το Βήμα». «Στην Έκθεση συμμετείχαν εκπρόσωποι από 36 χώρες με πολύ σοβαρές δουλειές, με μεγάλα έργα. Όταν από τη Γαλλία πήραν μέρος δώδεκα αρχιτέκτονες παρουσιάζοντας σε μικρές τρεις όπερες, όταν οι Γερμανοί εκπροσωπήθηκαν με εργασίες που ξεκινούσαν από τον Βάλτερ Γκρόπιους, όταν ανάμεσα στις συμμετοχές ήταν μερικά από τα μεγαλύτερα διεθνή ονόματα από την Αμερική, την Κίνα, την Ολλανδία, όταν στην Πράγα είχε συγκεντρωθεί ό,τι πιο καινούργιο έχει γίνει τα τελευταία χρόνια, δεν μπορούσα να φανταστώ ότι το βραβείο θα το έπαιρνα εγώ. Βέβαια, οι αντιδράσεις καθ' όλη τη διάρκεια της Έκθεσης ήταν πολύ θετικές για τη δουλειά μου, όμως δεν ήξερα πού αρχίζουν οι φιλοφρονήσεις και πού η αλήθεια».

Τελικά δεν ήταν φιλοφρονήσεις. «Είχε ποιότητα η εμφάνισή μας», λέει ο αρχιτέκτονας. «Δεν χρησιμοποιήσαμε μακέτες, αλλά φρέσκα. Με μεγάλες φωτογραφίες - 2Χ2 ή και μικρότερες - καλύψαμε έναν τοίχο. Ασπρόμαυρες ήταν οι φωτογραφίες των σχεδίων και έγχρωμες αυτές που έδειχναν το Θέατρο Τέχνης στην Πλάκα "εν λειτουργία"». Η ελληνική παρουσία ξέφευγε από τον παραδοσιακό τρόπο των αρχιτεκτονικών σχεδίων ή της μακέτας. Δεν ήταν θεατρική αρχιτεκτονική αλλά αρχιτεκτονική θεάτρου.

Τελικά, ποιο ήταν στο σύνολό του το περιεχόμενο της έκθεσης; «Συμπεριλάβαμε», λέει ο Μάνος Περράκης, «εννέα εργασίες και σχέδια». Συγκεκριμένα: Τη Νέα Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου, το Θέατρο της Ρωμαϊκής Αγοράς, το Θέατρο Φιρμά Χανίων, το Θέατρο Φορτέτσας Ρεθύμνου, τη Μουσική Ακαδημία του Ηρακλείου Κρήτης, το Θέατρο Τέχνης - Καρόλος Κουν, το θέατρο "Ιλίσια" της Αθήνας, το Δημοτικό Θέατρο Μυτιλήνης και την πρόταση για το καμένο Θέατρο REX».

Πώς ξεκίνησε όμως η ιδέα της ελληνικής συμμετοχής; «Ξεκινήσαμε από πατριωτισμό», ήταν η απάντησή του. «Η συμμετοχή μας οργανώθηκε από το Ελληνικό Κέντρο του Διεθνούς Ινστιτούτου Θεάτρου. Επίτροπος της έκθεσης

και "ψυχή" της οργάνωσης η Ελένη Βαροπούλου». Αυτή έγραψε και το προλογικό σημείωμα στην ειδική έκδοση για τα θεατρικά αρχιτεκτονήματα του Περράκη. Το ΥΠΠΟ χρηματοδότησε την Έκθεση με το ποσό των 3,5 εκατομμυρίων δραχμών. Όμως το πολύ υψηλότερο κόστος της Έκθεσης καλύφθηκε από τους

συμμετέχοντες. Εκτός από τον αρχιτέκτονα και τη συνεργάτιδά του, Βιργινία Ρωμάνου, ο σκηνογράφος Διονύσης Φωτόπουλος και η σκηνογράφος Λιλή Πεζανού, ως συνεργάτιδά του, ήταν οι δύο άλλες προσωπικότητες της ελληνικής ομάδας.

Ποια είναι η σημασία αυτού του βραβείου και κατά πόσον θα αλλάξει την πορεία του ίδιου του αρχιτέκτονα; «Δεν θα αλλάξει τίποτα σε μένα», λέει. «Είναι όδεια μια πολύ μεγάλη τιμή - κάτι αντίστοιχο με τον Χρυσό Φοίνικα των Καννών - τόσο για μένα όσο και για την Ελλάδα. Όμως εγώ θα συνεχίσω να κάνω

αυτό που έκανα, γιατί το αγατώ. Αν δεν τον αγαπάς το θέατρο δεν μπορείς να το υπηρετείς. Είχα την πύλη να γνωρίσω τους μεγάλους του θεάτρου μας, να τους ακούσω, να τους ζήσω από κοντά. Για να φτιάξεις ένα θέατρο πρέπει να το έχεις πονέσει».

Στα μελλοντικά του σχέδια δεσπόζει η μελέτη για το Βυζαντινό Μουσείο. «Αντί για σχέδια», καταλήγει, «προτιμώ να κάνω μια ευχή: να γίνουν ωραία ερείπια αυτά που φτιάχνω, γιατί μόνον τότε θα ιππορέσουν, ως παρελθόντες χώροι, να ξαναγίνουν ωραία σπίτια ή θέατρα».

Μισυτά Παπαδοπούλου